

To se nedá přehlédnout, jak to všechno do sebe zapadá. Když vychladne hlava, člověk zjistí, že i ty největší průšvihy a blouďení měly svůj smysl. Dovedly mě třeba do zajímavých, leckdy ne výstavních zákoutí, nebo k obdivuhodným lidem, kteří mi pomohli. A naopak – při šlapání do dálek jsem měl dost času si uvědomit, že tomu tak je i v životě.

Profesor Halík by asi řekl, že jsem typický český něcista. Věřím v „něco“, co nás přesahuje, dává věcem řád a smysl. Někdo tomu říká třeba osud. Já to v knížce nazývám Cesta, ale to se asi jen neobratně vyhýbám slovu Bůh.

Na cestách jste navštívili i hodně zajímavostí, pamětihodností, zanechala ve vás nějaká silná zážitka?

Když jsem se jednoho krásného dne při návratu z cesty do Portugalska ocitnul v plynové komoře v Mauthausenu, byl to jeden z nejsilnějších zážitků v životě. Byla to spíše náhodná záležitost, ale najednou jsem tam byl. Stál jsem v cykloresu v té vykachlíkované místnosti. V botách plných prachu z krasojízdy celou Evropou jsem přešlapoval po dlaždicích, na které denně dopadala lidská těla. Setkání absolutní svobody s největší nesvobodou, jaké se kdo dopustil. Snad jsem na to ani neměl právo, ale myslím, že jsem s tím dobře naložil: uvědomil jsem si, že tyhle cesty jsou spíše než výkon obrovský dar, a podle toho s nimi také zacházím.

Jaké setkání vám utkvělo v mysli?

Lidé všeobecně jsou tím vůbec nejpříjemnějším překvapením mých cest. Asi jsem měl štěstí, ale srážky s blbcem by se daly spočítat na prstech jedné ruky. Naopak dobrých duší, co mi nezištně pomohly, je už nekonečný zástup.

Potkal jsem i několikero kolegů, kteří se vydali na objezd celého světa. Rád pak na internetu sleduju jejich pokračování, zatímco už jsem dávno doma. Hodně inspirativní byl třeba Berlíňan Tim, kterého jsem potkal při jednom noclehu ve Skotsku. Plánoval za sedm let objet svět, ale žil vyloženě z okamžiku. Pod rámovou trubkou vezl rybářský prut, se kterým si obstarával obživu. V nočním zákrytu, kde já ani nedutám a skoro nesvítím, tak on si klidně četl s čelovkou jeden ze sedmi románů, které s sebou táhl, a pak si ještě rozdělal táborák. Říkal: „Není jedno, kdy umřeš, jestli zejtra nebo za deset let?“ Takhle se uvolním málokdy. Jsem spíš nervózní plánovač.

Na cestě po Skotsku jste dostal od jednoho cestovatele zajímavou otázku – co si představujete pod pojmem kvalitní život. Co jste na to odpověděl?

To byl právě Tim. Řekl jsem mu něco ve smyslu, že kvalitní život je pro mě možnost naplnit čas, jak si přeju, žít, kde si přeju a s kým si přeju. On se takhle ptal všude,

Jízda po severoirském pobřeží

odpovědi si nahrával na diktafon a chtěl je pak porovnávat. No, ale člověk mívá a Cesta mění. Tím pokračoval do Afriky, kde potkal sličnou americkou cykloturistku. Z jejich spolujízdy vzešel kudrnatý klučina a teď se celá rodinka usadila kdesi v Americe. Takže kvalitní happy end. Akorát s tou cestou kolem světa je asi šlus.

Zklamala vás nějaká země, do které jste se těšil, nebo vás naopak mile překvapila?

Docela mě zklamalo Finsko. Furt jen šlapání po rovině nízkým lesem. Ale tam jsme měli asi laťku příliš vysoko z Norska. Naopak nic jsem nečekal třeba od Belgie a v Ardenách jsem pak našel velmi pěkné, až horské partie.

Jak se pasujete do role tuláka, jenž každý den musí najít ten úkryt pro sebe, kolo a svých „pár švestek“, který úkryt jste hledal nejdéle a které úkryty by stály za řeč? Báli jste se někdy?

Taková menší, ale stálá obava nebo nervozita je ve mně při sólocestování pořád. Což není na škodu. Aspoň je člověk ve střehu. Největší strachy mívám právě z nocí. Snažím se co nejvíce ukrýt. Dříve jsem jezdil hodně nadivoko a v dešti sháněl přístřešky, kde se dalo, což bývala někdy vyčerpávající anabáze dlouho do noci. Vymetl jsem kdejaký evropský chlívěk a k tomu samozřejmě spoustu seníků, mostů, kaplí, garáží a prázdných baráků. Je pravda, že tyhle

vlasákovské noclehy patří k mým největším zážitkům, ale nakonec jsem přece jen objevil luxus stanu. Teď už stavím aspoň vnitřek stanu, i když spím třeba ve stodole. Každou noc tak pěkně usínám ve svém pokojíku. Na kvalitu odpočinku a následnou zvědavost ve dne to má obrovský vliv.

Na cestách hodně cykloturistů trápí psi. Vy jste na ně vyzrál nějakou speciální metodou...

To je pravda. Na balkánské hafany jsem úspěšně aplikoval petardy. To bylo v noci. Zmizeli ve tmě, že jsem nestačil mrknout. Při jízdě jsem je bohužel neměl po ruce a jednou jsem dost litoval. Obklíčila mě smečka bestíí, že jsem se nemohl hnout z místa. Vysvobodil mě až karavan s německými turisty. Jinde v Evropě jsou pejsci kultivovanější a mám je rád. Většinou pomůže vlídné slovo nebo nějaká laskominka.

Pustil jste se i na britské ostrovy, bylo pro vás těžké jezdit vlevo?

Vlastně jsem si na to za celý ten měsíc pořádně nezvykl a po vylodění ve Francii jsem se s úlevou zařadil vpravo jako do vyjetých kolejí. Je to opravdu zvláštní, i kruhové objezdy se krouží opačně. Já do toho skočil rovnýma nohama – startoval jsem v centru Londýna uprostřed odpolední špičky. Ale angličtí gentlemani jsou opravdu hodně nad věcí. I když jsem vyrobil několik smrtelných kiksů, tak na mě za celou dobu nikdo ani nezatroubil.

Možnost prožít za pár korun velká, někdy až divoká dobrodružství v civilizované a zdánlivě známé Evropě je úžasná. Stačí se vykašlat na pohodlí, na doporučení turistických průvodců a taky tak trochu sám na sebe.